29/01/2020

Μην γονατίζεις τον αδελφό σου, αλλά γονάτισε για τον αδελφό σου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Όπως ακριβώς ο Χριστός αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, έτσι η και μάνα Εκκλησία αγκαλιάζει κάθε άνθρωπο που θέλει να συναντηθεί με τον Χριστό.

Κανείς μας αδελφοί μου δεν έχει το δικαίωμα να εμποδίζει τον οποιοδήποτε άνθρωπο που θέλει να γνωρίσει τον Χριστό. Και αυτό το λέγω διότι πολλές φορές με την συμπεριφορά μας, εμείς οι “καλοί χριστιανοί”, οι ηθικοί, καθαροί και καλοί οικογενειάρχες, οι δίκαιοι επαγγελματίες εύκολα σαν τους Φαρισαίους ζητούμε την τιμωρία των αμαρτωλών, ζητούμε την απόρριψή τους διακατεχόμενοι από μία κοσμική δικαιοσύνη. Και όλα αυτά διότι και εμείς οι ίδιοι δεν έχουμε καταλάβει τί ήρθε και έκανε ο Χριστός, τί είναι η Εκκλησία Του και πώς καλούμαστε και εμείς να ζήσουμε για να εισέλθουμε στην Βασιλεία του Θεού.

Μένουμε στην επιφάνεια των πραγμάτων. Όπως οι Φαρισαίοι που τηρούσαν τον νόμο αλλά ήταν βδέλυγμα στα μάτια του Θεού έτσι και εμείς, πολλές φορές τηρούμε τον νόμο, την επιφάνεια της χριστιανικής ζωής και ενώ νομίζουμε ότι είμαστε εντάξει απέναντι στο Θεό πολλές φορές ζούμε αντίχριστα και αντιεκκλησιαστικά.

Το Εκκλησιαστικό βίωμα το έχουμε μετατρέψει σε μία ρηχή θρησκευτικότητα, και την πνευματική ζωή την οριοθετούμε στην τήρηση κάποιων κανόνων και εντολών και τίποτα παραπάνω. Βγάζουμε από την ζωή μας την υπομονή, την ανεκτικότητα προς τους άλλους, απορρίπτουμε την συγκατάβαση και την κατανόηση, ούτε λόγος για συγχώρεση και ομόνοια.

Πολλές φορές ακούω να λέγεται από “καλούς χριστιανούς” αυτός ο αντίχριστος λόγος: “πάτερ εγώ είμαι σωστός και καλό, απαιτώ και από τους άλλους να είναι αλλιώς να πάνε απο κει που ήρθαν”.

Τί χριστιανός είσαι εσύ που απαιτείς από τους άλλους; Ποιος είσαι εσύ που κρίνεις τους άλλους; Ποιος είσαι εσύ που απορρίπτεις τους άλλους, έτσι απλά και εύκολα;

Φανταστείτε αδελφοί μου να είχε αυτό το σκεπτικό ο Χριστός. Αλίμονό μας. Διότι μπροστά στον Χριστό όλοι μας είμαστε ένοχοι. Μπροστά στην καθαρότητά Του όλοι είμαστε βρώμικοι, μπροστά στην αναμαρτησία Του όλοι μας είμαστε αμαρτωλοί. Για ποια δικαιοσύνη λοιπόν τολμούμε και μιλάμε.

Θέλουμε δικαιοσύνη; (ας το σκεφτούμε καλύτερα) Καλύτερο δεν είναι το έλεος; Θέλουμε τιμωρία ή συγχώρεση. Θέλουμε χαστούκια ή αγκαλιά;

Μην πλανόμαστε λοιπόν αδελφοί μου, όπως εμείς χρειαζόμαστε συγχώρεση από τον Θεό, όπως και εμείς ζητούμε έλεος, συγκατάβαση, ανεκτικότητα και κατανόηση από τον Θεό για τα λάθη και τα πάθη μας (αλλά και από τους ανθρώπους), έτσι θα πρέπει να ενεργούμε και εμείς προς τους άλλους. Αλλιώς όλες οι αρετές μας, η ηθική ζωή μας, τίποτα δεν μας ωφελούν.

Η σωτηρία περνά μέσα από τους άλλους, να το θυμόμαστε αυτό. Σωτήρια μέσα στην αυτονομία μας και στην ατομικότητά μας δεν υπάρχει.

Θέλεις να σωθείς; μας ρωτά και σήμερα ο Χριστός. Εάν θέλεις, τότε σώσε τον αδελφό σου, αγάπησέ τον, στήριξέ τον, απάλυνε τον πόνο του, γίνε παράδεισος γι’αυτόν, μην εισβάλλεις στην ζωή του έτοιμος να τον σταυρώσεις (κατα τ’ άλλα για τον καλό του) αλλά να είσαι έτοιμος να συσταυρωθείς μαζί του, ακόμα και με αυτόν που ζει μακρυά από τον Ευαγγελικό Λόγο.

Άσε τον κάθε άνθρωπο να ζήσει όπως θέλει, να πιστεύει ότι θέλει. Δεν είναι δική σου δουλειά να τον κρίνεις, να τον καταδικάζεις. Εργασία σου είναι να τον αγαπάς, να προσεύχεσαι γι’αυτόν, να του δείχνεις με το παράδειγμά σου τον Ουρανό. Μην του τον δείχνεις όμως με το δάκτυλό σου, αλλά με την ζωή σου.

Ο Χριστός δεν έκανε καμία υπόδειξη στον Ζακχαίο. Το μόνο που έκανε ήταν να πάει κοντά του, να φάει μαζί του. Του έδειξε ότι τον αγαπά και είναι εκεί γι’αυτόν, ενώ όλοι οι άλλοι ήταν εναντίον του. Έτσι τον κέρδισε, τον έφερε σε μετάνοια και τον έκανε δικό Του.

Αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος